

זה בא

לישראל

מנהיג הכנופיה שבאה במגע עם "מצפן"

כנופיית

שכונה

רוצה להפוך

כוח מחץ

של מרד

עדתי

אלה הם

הכפנותדרים

השנותדרים

אחרת. אנחנו רוצים להשיג את מה שאנו רוצים. הדרך לא מעניינת אותנו. האם יש לכם קווי פעולה? תוכניות? כן, אבל אנחנו עוד לא מוכנים לומר. אנחנו רוצים לעצמנו דיור ועבודה. אנחנו רוצים אפשרות לעשות ילדים. הממשלה מדי-ברת על עידוד הילודה. אך אני אעשה לי-דיס? אם מחר חברת השמירה תגיד לי לי-לכת הביתה, מה אני אעשה עם ילד, אם צוע מלבד תפרות נעליים. אבל בושה לומר שאתה יודע מיקצוע זה. כל מי שהיה בכלא יודע את המיקצוע הזה. כולם לומדים אותו הדבר.

אנחנו כאן התעוררנו נגד הקיפוח. מקפ-חיים אותנו מכל צד. אפילו במשרדים שצרי-כים לבצע את מה שאנחנו מבקשים. הם מריחים עלינו שאנחנו בין אלו שמקפחים אותם.

אף אחד

לא רוצה לעזור

י וסי הוא צעיר יותר. בן 19. למד שרבי-רבות, אבל מעולם לא עבד במיקצוע. למרות גילו הצעיר, הוא אחד התקפים ב-

כתב העולם הזה הצליח
לחדור לעולמה של הכנופייה
שזיעזעה השבוע את השלטונות

אז אני מקבל נשק. אבל כשאני שומר ב-מקום כמו האוניברסיטה, אז אני שומר בלי נשק. כולם מסתכלים וצוחקים. אחרי שלוש שנים הערר שלי נדחה.
על האירגון, אליו הוא משתייך, מספר משה:
יש לנו קשר עם סטודנטים מארצות-הברית שמוכנים לעזור לנו. פנו אלינו גם מ-מצפן. הם רצו שנצטרף אליהם. באו אלינו וסיפרו לנו שגם הם מקופחים. רצו שנבוא אליהם, שנדבר.
מה זה פנתרים שחורים? זה אנחנו. קבוצה שלא רוצים לדבר איתם. הצבע כבר אומר: הם שחורים. בעוד שהיתר לבנים. זה כמו ההבדל בין האירופים לבין הספרדים. נצטרף למצפן. אם לא תהיה לנו דרך

בזמן המלחמה ניגשתי לקצין העיר, כי-קשתי לעזור. הוא אמר לי כן, תן לנו את הכתובת שלך. אם נצטרך אותך, נקרא לך. הוא כתב את הכתובת על פיתקה. בטח זרק את זה אחר-כך.
בזמן ההפגנות עזרנו לאנשים. כשראיתי חנויות פתוחות, הייתי לוקח מהחנויות ו-מביא לאנשים שישובו במיקלטים ופחדו.
עכשיו אני עובד בשמירה. כשאני מקבל נשק, אני מחזיק אותו טוב. נותן כבוד לי-נשק. אם רואים שאני יודע לטפל טוב ב-נשק, ושאני מחזיק אותו בכבוד, אז למה לא נותנים לי להיות בצבא?
כשהמנהל שלי ביקש רשיון לנשק בשב-לי, אז אמרו לא, יש לו עבר. אז ככה זה. כשאני שומר במקום שאף אחד לא עובר,

ב עור חודש בערך נעשה הפגנה על-
"אם לא יעזור - דברים אחרים."
מה?

"אלימות."
תחיל פנים נמרצים, חדים. תסרוקת גיימס-דין, פיאות ארוכות. גוף תמיר וחטוף. משה. 22 שנה חי באפלה. לפתע, הועמד השבוע במרכז ההתעניינות, כאשר התגלתה הכנופייה שהוא אחד מראשיה. הפנתרים ה-שחורים בירושלים.

משה הוא בחור עם עבר. ישב בכלא על-פרציה. התנהג שם יפה, זכה בהבטחה ש-יעזרו לו להתגייס לצה"ל. הבטיחו, ולא קיימו.

מספר משה:
שלחתי אותי לבידוקת. עשיתי את כולן. חשבתי שנכנסתי לתלם. שאוכל להתגאות, שעשיתי צבא.

בהזמנה האחרונה שקיבלתי ללישכת ה-גיוס, לקחו אותי לחדר. החתימו אותי על-פינקס פטור, ואמרו לי שלום.
ראיתי שלא רוצים לקבל אותי. שלחתי ערר. אמרו לי שהעניין בטיפול, ככה זה נמשך שלוש שנים.

כל שמות חברי הכנופייה מוטוים.